

СЪДЪРЖАНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННАТА ПРИСЪДА В СЛУЧАИТЕ
ПО ЧЛ. 305, АЛ. 6 НПК

Даниела Димитрова

CONTENTS OF THE FIRST INSTANCE JUDGMENT IN THE CASES
UNDER ART. 305(6) OF THE BULGARIAN CRIMINAL PROCEDURE CODE

Daniela Dimitrova

Abstract: *The article analyzes the practice of courts in rendering first-instance verdicts when the committed act is punished by administrative order in the cases provided for in the special part of the Bulgarian Criminal Code, or when it constitutes an administrative violation. It also examines the question of the correct content of the sentence's operative part in these cases, as well as the one concerning the awarding of costs.*

Keywords: *judgment; criminal procedure; costs.*

I. Със Закон за изменение и допълнение на НПК, обн. ДВ, бр. 63 от 4.08.2017 г., в сила от 5.11.2017 г. е въведен комплекс от норми, с „които се цели адекватното прилагане на принципа *ne bis in idem* при конкуренция между административнонаказателна и наказателна отговорност в смисъла, вложен в Тълкувателно решение № 3 от 22.12.2015 г. по т.д. № 3/2015 г., ОСНК на ВКС и в практиката на ЕСПЧ по прилагане на Протокол № 7 КЗПЧОС”¹.

С измененията е разширен обемът на въпросите, които съдът разглежда и решава при постановяване на присъдата си, като е въведена нова ал. 4 на чл. 301 НПК, съгласно която съдът се произнася и дали извършеното деяние съставлява административно нарушение. Съответно в чл. 305, ал. 6, чл. 336, ал. 1, т. 4 и чл. 354, ал. 1, т. 3 НПК са предвидени нови задължения на съда, когато се установи, че деянието за което е повдигнато обвинение на дееца, не съставлява престъпление,

а административно нарушение, предвидено в закон или указ. При това ново положение, след провеждане на съдебно следствие по делото, съдът не може да прекрати наказателното производство, когато деянието, описано в обвинителния акт или в тъжбата, съставлява административно нарушение или се наказва по административен ред в предвидените в особената част на НК случаи, а следва да се произнесе по това обстоятелство с присъдата си. Съдържанието на първоинстанционната присъда, постановена съгласно новите предвидени правомощия на съда повдига някои практически и теоретични въпроси, които ще бъдат разгледани в настоящия труд.

II. Съдържание на диспозитива на присъдата, когато деянието, описано в обвинителния акт или тъжбата, е админи-

¹ Вж. мотиви към проекта на Закон за изменение и допълнение на Наказателно-процесуалния кодекс, с. 8

стративно нарушение, предвидено в закон или указ.

При разглеждане на съдебната практика, постановена в случаите по чл. 305, ал. 6 НПК, когато решаващият орган е преценил, че извършеното правонарушение не съставлява престъпление, а административно нарушение, се забелязват различни подходи. Когато деянието съставлява административно нарушение, предвидено в закон или указ някои съдилища признават подсъдимия за невинен и на основание чл. 304 НПК го оправдават в извършване на обвинението, повдигнато му с обвинителния акт, описвайки го с конкретните му белези, като на основание чл. 305, ал. 6 вр. с чл. 301 НПК му налагат административно наказание за съответното нарушение на закон или указ, без отново да описват извършеното от дееца, а само изписвайки цифрово съответната разпоредба².

Други съдилища признават подсъдимия за невинен в извършване на престъплението, описано в обвинителния акт, изписвайки бележите на конкретното деяние и на основание чл. 305, ал. 6 вр. с чл. 301, ал. 4 НПК го оправдават като приемат, че деянието съставлява административно нарушение по съответната разпоредба, отново описвайки го със съответните белези³.

В някои случаи съдът се позовава и на разпоредбата в закона, която предвижда възможността за налагане на административно наказание, неговия вид и размер⁴, а в други случаи не се позовава на такава разпоредба⁵.

В някои присъди, съдът признава подсъдимия за виновен в извършване на деянието, подробно описано, като приема че „поради ниската степен на обществена опасност не представлява престъпление“ и му налага административно наказание⁶. Други използват подобен похват, признавайки подсъдимия за виновен в извършване на административното нарушение, без да уточняват, че правонарушението поради ниската си степен на обществена опасност не съставлява престъпление⁷.

От изброените варианти, прави впечатление, че съдилищата по различен начин описват основанията за оправдаване на подсъдимия. Някои състави оправдават подсъдимия на основание чл. 304 НПК⁸, други на основание чл. 301, ал. 4 вр. с чл. 305, ал. 6 НПК⁹, или обратното – чл. 305, ал. 6 вр. с чл. 301, ал. 4 НПК¹⁰. При други като основание за оправдаване се използва единствено чл. 305, ал. 6 НПК¹¹.

Някои съдилища използват чл. 305, ал. 6 вр. с чл. 301, ал. 4 НПК като основание за налагане на административното наказание¹², а някои дори и като основание за признаване на подсъдимия за виновен в извършване на административното нарушение¹³. Други привързват разпоредбата на закона или указа с разпоредбата на чл. 301, ал. 4, вр. с чл. 305, ал. 6 НПК¹⁴, а в някои присъди законът, регламентиращ административното нарушение, е привързан само към чл. 305, ал. 6 НПК¹⁵.

Много съдилища използват като основание за оправдаването на подсъдимия чл. 304

² Вж. Присъда № 24 от 29.03.2021 г. по н.д. № 220/2021 г. на ОС – Варна

³ Вж. Присъда № 7 от 04.02.2020 г. по н.д. № 676/2019 г. на ОС – Хасково

⁴ Вж. Присъда от 19.02.2020 г. по н.д. № 1749/2019 г. на РС – Сливен

⁵ Вж. Присъда № 5 от 15.02.2023 г. по н.д. № 528/2022 г. на РС - Димитровград

⁶ Вж. Присъда № 260010 от 10.02.2021 г. по н.д. № 1439/2019 г. на РС – Пазарджик

⁷ Вж. Присъда № 260002 от 18.08.2020 г. по н.д. № 1295/2020 г. на РС – Плевен

⁸ Вж. Присъда № 119 от 13.11.2018 г. по н.д. № 834/2018 г. на РС – Кърджали

⁹ Вж. Присъда № 260012 от 23.02.2021 г. по н.д. № 637/2020 г. на ОС – Хасково

¹⁰ Вж. Присъда № 47 от 09.11.2018 г. по н.д. № 88/2018 г. на РС – Свиленград

¹¹ Вж. Присъда № 12 от 08.02.2023 г. по н.д. № 783/2022 г. на РС – Габрово; Присъда № 11 от 18.10.2022 г. по н.д. № 62/2022 г. на РС – Трявна; Присъда № 195 от 09.07.2018 г. по н.д. № 205/2018 г. на РС – Варна

¹² Вж. Присъда № 47 от 29.05.2019 г. по н.д. № 155/2019 Г. на РС – Кърджали

¹³ Вж. Присъда № 230848 от 01.10.2019 г. по н.д. № 18352/2017 г. на СРС

¹⁴ Вж. Присъда № 33 от 1.11.2023 г. по н.д. № 95/2023 г. на РС – Луковит; Присъда № 57 от 30.06.2020 г. по н.д. № 302/2020 г. на РС – Русе; Присъда № 197 от 13.09.2018 г. по н.д. № 4913/2018 г. на РС - Пловдив

¹⁵ Вж. Присъда № 93 от 06.06.2019 г. по н.д. № 76/2019 г. на РС – Русе

НПК вр. с чл. 9, ал. 2 НК¹⁶. Тази практика не е погрешна, напротив. Критерий за разграничаване на правонарушенията на престъпления и административни нарушения е обществената опасност. Обществената опасност се определя като обективно, неюридическо качество на деянието, което има две основни проявления - от една страна, тя може да се изрази в риск, във възможност определени правно защитени ценности да бъдат увредени от престъплението. Второто измерение на обществената опасност е във вредите, които деянието реално е нанесло на правно защитени ценности, при което вече не става дума за риск, а за реална вреда¹⁷. Възможността за степенуването на обществената опасност е именно разграничителният критерий между това дали едно деяние осъществява признаците на престъпление или на административно нарушение. В теорията е изразено мнението, че „наказателното нормотворчество се подчинява на „принципа на обществената опасност“¹⁸.

Обществената опасност е единственият критерий за разграничаването на административните нарушения от престъпленията, а разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК придава на обществената опасност непосредствено правно значение и съдържа качествен критерий за разграничаване на престъпното от непростъпното¹⁹. След като именно чл. 9, ал. 2 НК е нормативната уредба, която има качествен характер и разделя престъпното от непростъпното, би следвало тя да бъде използвана от съдилищата в присъдите си, за да се обоснове взетото решение относно характера на правонарушението и редът за санкционирането му.

Член 305, ал. 6 НПК **предопределя какъв да бъде диспозитива на присъдата, когато съдът прецени, че извършеното деяние съставлява административно нарушение,** т.е. както е записано „в случаите по чл. 301, ал. 4 съдът признава подсъдимия за невинен и му налага административно наказание, когато извършеното деяние ... съставлява административно нарушение, предвидено в закон или указ“.

Коментираният разпоредба не описва подробно как трябва да се произнесе решаващият орган в такива случаи, поради което са налице и посочените по-горе различия, като няма да е преувеличено твърдението, че всеки отделен съдебен състав има свой стил и начин на обективиране на волята си. Има някои основни моменти, към които обаче всеки един съд трябва да се придържа в своята присъда.

С оглед дадените указания в чл. 306, ал. 5 НПК на първо място съдът следва да признае подсъдимия за невинен в извършване на инкриминираното деяние, който може би е единственият общ момент в присъдите, постановени по реда на чл. 305, ал. 6 НПК. Основанието за оправдаване е това, че деянието, описано в обвинителния акт или тъжбата, не съставлява престъпление - чл. 304, предл. 4 НПК. Другите три хипотези на чл. 304 НПК са неприложими. Когато се установи, че деянието не е извършено, както и когато деянието не е извършено от подсъдимия, то няма да няма да е налице и административно нарушение. Когато не се установи по делото, че деянието е извършено от подсъдимия виновно изключва и административното наказване²⁰.

¹⁶ Вж. Присъда № 25 от 29.03.2021 г. по н.д. № 212/2021 г. на ОС – Варна; Присъда № 260004 от 18.01.2021 г. по н.д. № 117/2020 г. на РС – Пазарджик; Присъда № 3 от 17.02.2020 г. по н.д. № 173/2019 г. на РС – Дряново

¹⁷ Вж. **Велчев, Б.** Обектът на престъплението и обществената опасност. – De Jure, № 1, 2017, с. 1

¹⁸ Вж. **Пушкарлова, И.** Използване на наказателна репресия за превантивни и регулативни цели: проблеми при наказателноправната защита на административни режими и дублиране на състави на административни нарушения и престъпления. - 50 години Закон за административните нарушения и наказания – история, традиции, бъдеще. Сборник доклади. С.: УИ „Св. Климент Охридски“, 2020, с. 272

¹⁹ Вж. **Велчев, Б.** Обществената опасност и българското наказателно право. С.: Сиела, 2017, с. 97

²⁰ Вж. по-подробно **Митов, Г.** Налагане на административно наказание от въззивния съд, когато деянието не съставлява престъпление. Сборник доклади от научна конференция „Реформата в административното наказване от 2020 г.“, организирана от катедра „Административноправни науки“ и катедра „Наказателноправни науки“ на Юридическия факултет на Софийския университет „Св. Климент Охридски“, проведена на 17 май 2021 г. С.: Университетско издателство „Св. Климент Охридски“, 2021, 19-36. Вж. и **Илиева, Ил.** По някои въпроси на електронния фиш. – De jure, № 2, 2022, с. 293-301

След признаването на подсъдимия за невинен се наблюдават и съществените разлики в начина на изписване волята на съда. Както беше посочено по-горе, някои състави след признаването на подсъдимия за невинен, го оправдават в извършването на престъплението на основание чл. 304 НПК, като съдът изрично записва, че „на основание чл. 304 НПК го оправдава“ по така повдигнатото обвинение. В НПК няма изрично изискване как да бъде записан диспозитива на присъдата, но именно този начин на изписване се е утвърдил в практиката и следва да бъде прилаган от съдилищата.

По причина, че именно чл. 304 НПК е разпоредбата, която касае признаването на подсъдимия за невинен, позоваването на чл. 305, ал. 6 вр. с чл. 301, ал. 4 НПК относно оправдаването му е неправилно. Член 305, ал. 6 вр. с чл. 301, ал. 4 НПК следва да бъде използван само и единствено като основание за налагане на административно наказание на виновния в извършването на административно нарушение.

Независимо от начина по който съдът изрази волята си за налагане на административно наказание на деца, в диспозитива на присъдата задължително следва да присъства категорично заявление, че извършеното деяние съставлява административно нарушение, да се посочи разпоредбата от закона или указа, която регламентира административното нарушение. След посочване на основанието за налагане на административно наказание, а именно чл. 305, ал. 6 вр. с чл. 301, ал. 4 НПК, следва да се посочи и разпоредбата въз основа на която се налага административното наказание²¹.

Например чл. 213, ал. 1 от Закона за горите забранява покупко-продажбата и други разпоредителни сделки, товаренето, транспортирането, разтоварването, придобиването, съхраняването и преработването на дървесина, немаркирана с контролна горска марка, съответно с производствена марка и т.н. Санкцията за това деяние е предвидена в чл. 266, ал. 1 ЗГ - глоба от 500 до 5000 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание, физическо

лице, което в нарушение на този закон и на подзаконовите актове по прилагането му сече, извозва, товари, транспортира и т.н. с дървесина и недървесни горски продукти. По тази причина съдът следва да посочи, че извършеното деяние съставлява административно нарушение на чл. 213, ал. 1 от ЗГ, след което на основание чл. 266, ал. 1 ЗГ да му наложи съответното административно наказание.

III. Съдържание на диспозитива на присъдата, когато извършеното деяние се наказва по административен ред в предвидените в особената част на НК случаи.

Въпреки, че разпоредби като чл. 218б НК не са нови в българското наказателно право, предвидената възможност съдът сам да определя административно наказание за извършеното деяние е едва от 2017 г. Както и в горния разгледан случай, пред съдилищата стоят множество въпроси относно това как следва да се произнесе в тези хипотези, на които съдилищата не дават еднозначен отговор.

Тук следва да се отбележи и нееднозначния законодателен подход, който също допринася за различията в първоинстанционните присъди. Член 305, ал. 6 НПК предвижда, че „в случаите по чл. 301, ал. 4 ... извършеното деяние се наказва по административен ред в предвидените в особената част на Наказателния кодекс случаи“. Член 301, ал. 4 НПК гласи: „при решаване на въпроса по ал. 1, т. 2 съдът се произнася и дали извършеното деяние съставлява административно нарушение“. Това означава, че съдът първо трябва да се произнесе дали извършеното деяние е административно нарушение съгласно чл. 301, ал. 4 НПК, а след това да накаже деца по административен ред, но не за административно нарушение, а за „предвидените в особената част на НК случаи“ съгласно предвидената хипотеза в чл. 305, ал. 6 НПК.

Извън съставите на административни нарушения, регламентирани в повече от 40 специална закона, в особената част на НК са предвидени девет специални състава, за които се предвижда наказание по административен ред. Тези състави са изредени в чл. 424, ал. 1 НК: чл. 135, ал. 5, чл. 218б, чл. 225б, ал. 3, чл.

²¹ Пример за такъв диспозитив е Присъда № 82 от 03.04.2023 г. по н.д. № 5192/2021 г. на Районен съд - Варна

228, ал. 3, чл. 231, ал. 2, чл. 232, ал. 3, чл. 242, ал. 6, чл. 352а, ал. 5 и чл. 353, ал. 4 от НК²².

Дискусионен е въпросът относно същността на изброените по-горе състави от особената част на НК. Някои автори аргументират тезата, че тези състави са административни нарушения²³, други застъпват противоположното мнение – че това са състави на престъпления²⁴.

С използвания в НПК похват този проблем не се разрешава, а се задълбочава, тъй като от една страна чл. 305, ал. 6 НПК се задържа в случаите на правонарушения, съставляващи административни нарушения, а в следващия момент законодателят изрично е изключил съставите в НК, при които се използва административнонаказателна отговорност, от административните нарушения. Иначе не биха се описали тези деяния отделно от административните нарушения с използваната терминология, а именно „предвидените в особената част на Наказателния кодекс случаи“.

Въпреки разгледаните противоречия, в тези случаи съдът следва да подходи по аналогичен начин както при произнасяне на присъдата, когато извършеното деяние съста-

вява административно нарушение. На първо място, на основание чл. 304 НПК подсъдимият следва да бъде признат за невинен в извършване на повдигнатото му обвинение, но тук не следва да се прилага чл. 9, ал. 2 НК. Доколкото законодателят е разграничил деянията в чл. 305, ал. 6 НПК на административни нарушения и отделни хипотези, предвидени в особената част на НК, които се наказват по административен ред, то не следва съдът да прави връзка между тези две разпоредби, а такава връзка следва да се направи между чл. 305, ал. 6 НПК и съответната разпоредба от материалния закон, която предвижда наказание на подсъдимия по административен ред²⁵. Разпоредбата предвиждаща наказание по административен ред (например чл. 218б НК) от друга страна следва да бъде привързана и към разпоредбата от особената част на НК, регламентираща престъплението (например чл. 194, ал. 3 НК).

С оглед разгледаното по-горе противоречие в разпоредбите за налагане на административно наказание, не смятам за удачно привързването на чл. 305, ал. 6 НПК към чл. 301, ал. 4 НПК, тъй като същата разглежда единствено деянията, които представляват ад-

²² Вж. по-подробното им разглеждане в **Йорданова, Р.** Освобождаване от наказателна отговорност и административно наказание по българското наказателно право. С.: Сиби, 2021, 159–172 и **Кузманова, Н.** Основания за административно наказване в особената част на Наказателния кодекс (дискусионни въпроси). – 50 години Закон за административните нарушения и наказания – история, традиции, бъдеще. Сборник доклади. С.: УИ „Св. Климент Охридски“, 2020, 283–293.

²³ Вж. **Кузманова, Н.** Основания за административно наказване... с. 281. Относно становището, че тези състави са административни нарушения, авторът на статията препраща към Михайлов, Д. Освобождаване от наказателна отговорност и от наказание с присъда. – В: Правна мисъл, 1974, бр. 2, с. 21, т. 4; **Стоев, С.** Административнонаказателна отговорност по Наказателния кодекс, материални и процесуални аспекти. С.: Наука и изкуство, 1984, с. 4; **Груев, Л.** Санкционната система по българското наказателно право. С.: Сиби, 1997, с. 107; **Владимиров, Р.** Съучастие в усложнена престъпна дейност. В: - Нова звезда, Булвест, Русенски университет, с. 249 и 280; **Велчев, Б.** Проблеми на наказателната политика. С.: Сиела, 2012, с. 199 и 201; **Минев, П.** Освобождаване от наказателна отговорност по чл. 78а от НК. С.: Феня, 2012, с. 10 и 39; **Обретенова, В.** Съотношението между наказателната и административната отговорност – проблеми и перспективи. – В: Обществена опасност на деянията и редът за тяхното преследване. С., 2017, с. 44.

²⁴ Вж. **Кузманова, Н.** Основания за административно наказване... с. 294; **Чинова, М., Д. Петрова.** Издаване на наказателно постановление след прекратяване на наказателното производство от прокурора (преглед на съдебната практика). – В: Научни четения на тема „Санкциите в правото“. Сборник доклади. С.: УИ „Св. Климент Охридски“, 2019, с. 336; **Салкова, Е., Я. Ройчев,** За правомощието на наказателния съд да наложи административно наказание. – 50 години Закон за административните нарушения и наказания – история, традиции, бъдеще. Сборник доклади. С.: УИ „Св. Климент Охридски“, 2020, с. 180

²⁵ Вж. Присъда № 116 от 02.10.2023 г. по н.д. № 1223/2023 г. на Районен съд – Плевен; Присъда № 65 от 28.03.2022 г. по н.д. № 1788/2021 г. на Районен съд – Варна

министративни нарушения, но не и тези, които се наказват по административен ред.

IV. Как да се реши въпросът с разноските в случаите по чл. 305, ал. 6 НПК?

Друг важен въпрос, който следва да бъде обсъден, е този свързан с разноските при административното наказване. Практиката също не е единна по този въпрос. В голям брой от случаите, съдилищата изобщо не са се занимавали с разноските по делото, което може да се обясни и с неясните правила в тези хипотези. В голяма част от постановените в тези случаи присъди съдилищата приемат, че подсъдимият следва да бъде осъден да плати и направените в производството разноски, като за това решение не се посочва нормативно основание²⁶, а в други съдът основава взетото решение въз основа на чл. 189, ал. 3 НПК²⁷. Срещат се и такива присъди, при които решаващият орган се позовава на чл. 84 ЗАНН, който препраща към разпоредбите на НПК, доколкото в този закон няма особени правила за определяне разноски на свидетели и възнаграждения на вещи лица и на основание чл. 189, ал. 3 НПК осъждат подсъдимия да заплати направените в производството разноски²⁸.

В сравнително по-малка част от присъдите²⁹ съдът е постановил направените в производството разноски да останат за сметка на държавата, но мисля, че именно това е правилното решение по този въпрос. Съгласно чл. 189, ал. 3 НПК, прилагана от някои състави на съда, разноските по делото се заплащат от подсъдимия, когато същият е признат за виновен. При определяне на административно наказание за извършеното от подсъдимия деяние, съдът не признава подсъдимия за виновен, а точно обратното – на основание чл. 304 НПК подсъдимият се оправдава в извърш-

ване на престъплението. Дори и извършеното от лицето деяние да бъде определено като административно нарушение, съдът не признава подсъдимия „за виновен“ в извършването му, а само постановява, че деянието съставлява административно нарушение и му налага административно наказание. Същото важи и за случаите, при които в особената част на НК се предвижда наказване на дееца по административен ред.

Практиката съгласно, която съдът се позовава на чл. 84 ЗАНН³⁰ също е неправилна. Въпреки, че деянията се наказват по административен ред това не означава, че това е редът по ЗАНН чиито правила следва да се прилагат. Когато законодателят преценява, че следва да се прилагат правилата на ЗАНН, това изрично се посочва, както е направено в чл. 379 НПК – „при решаване на делото се прилагат и разпоредбите на чл. 17–21 от Закона за административните нарушения и наказания“.

V. С оглед изложеното вече за съдържанието на диспозитива на първоинстанционната присъда в случаите по чл. 305, ал. 6 НПК, считам че *de lege ferenda* в чл. 301 НПК следва да бъде предвидено задължението на съда да се произнесе и дали деянието съставлява административно нарушение или деянието се наказва по административен ред в предвидените в особената част на Наказателния кодекс случаи, но не като отделна алинея, а още в чл. 301, ал. 1, т. 2 НПК следва да бъде допълнено това задължение, тъй като съдът следва да се произнесе по този въпрос след даването на негативен отговор дали деянието съставлява престъпление. Освен това *de lege ferenda* в чл. 190, ал. 1 НПК следва да бъде въведена изрично и хипотезата на чл. 305, ал. 6 НПК, а именно случаите когато съдът признава подсъди-

²⁶ Вж. Присъда № 20 от 21.11.2018 г. по н.д. № 295/2018 г. на РС – Бяла; Присъда № от 15.10.2018 г. по н.д. № 211/2018 г. на РС – Карнобат

²⁷ Вж. Присъда № от 09.01.2019 г. по н.д. № 305/2018 г. на Военен съд – София; Присъда № 202 от 16.07.2018 г. по н.д. № 907/2017 г. на РС – Варна

²⁸ Вж. Присъда № 4 от 11.08.2023 г. по н.д. № 94/2023 г. на Районен съд – Чепеларе; Присъда № 21 от 07.11.2019 г. по н.д. № 155/2019 г. на РС – Луковит; Присъда № 115 от 26.06.2019 г. по н.д. № 1021/2019 г. на РС – Пазарджик

²⁹ Вж. Присъда № 11 от 19.05.2020 г. по н.д. № 68/2020 г. на РС – Кубрат; Присъда № 179 от 14.11.2018 г. по н.д. № 3054/2018 г. на РС – Бургас

³⁰ Следва да се има предвид, че с измененията в ЗАНН с ДВ, бр. 109/2020 г., в сила от 23.12.2021 г. в чл. 63, ал. 4 е предвидено съдът да се произнася и относно разноските по делото.

мия за невинен и му налага административно наказание, когато извършеното деяние се наказва по административен ред в предвидените в особената част на Наказателния кодекс случаи или когато съставлява административно нарушение, предвидено в закон или указ. Чрез тези промени би се постигнала пълнота в закона и би се преустановила незаконосъобразната практика за осъждане на признатите за невиновни подсъдими на заплащане на направените от държавата разноски за развито се наказателно производство.

БИБЛИОГРАФИЯ // REFERENCES

Велчев, Б. Обектът на престъплението и обществената опасност. – De Jure, № 1, 2017 // Velchev, B. Obektat na prestaplenieto i obshtestvenata opasnost. – De Jure, № 1, 2017

Велчев, Б. Обществената опасност и българското наказателно право. С.: Сиела, 2017 // Velchev, B. Obshtestvenata opasnost i balgarskoto nakazatelno pravo. S.: Siela, 2017

Илиева, Ил. По някои въпроси на електронния фиш. – De jure, № 2, 2022 // Pieva, Il. Po nyakoi vaprosi na elektronnia fish. – De jure, № 2, 2022

Йорданова, Р. Освобождаване от наказателна отговорност и административно наказание по българското наказателно право. С.: Сиби, 2021 // Yordanova, R. Osvobozhdavane ot nakazatelna otgovornost i administrativno nakazanie po balgarskoto nakazatelno pravo. S.: Sibi, 2021

Кузманова, Н. Основания за административно наказване в особената част на Наказателния кодекс (дискуссионни въпроси). – 50 години Закон за административните нарушения и наказания – история, традиции, бъдеще. Сборник доклади. С.: УИ „Св. Климент Охридски“, 2020 // Kuzmanova, N. Osnovania za administrativno nakazvane v osobenata chast na Nakazatelnia kodeks (diskusionni vaprosi). – 50 godini Zakon za administrativnite narushenia i nakazania – istoria, traditsii, badeshte. Sbornik dokladi. S.: UI „Sv. Kliment Ohridski“, 2020

Митов, Г. Налагане на административно наказание от въззивния съд, когато деянието не съставлява престъпление. Сборник доклади от научна конференция „Реформата в административното наказване от 2020 г.“, организирана от катедра „Административноправни науки“ и катедра „Наказателноправни науки“ на Юридическия факул-

тет на Софийския университет „Св. Климент Охридски“, проведена на 17 май 2021 г. С.: Университетско издателство „Св. Климент Охридски“, 2021 // Mitov, G. Nalagane na administrativno nakazanie ot vazzivnia sad, kogato deyanieto ne sastavlyava prestaplenie. Sbornik dokladi ot nauchna konferentsia „Reformata v administrativnoto nakazvane ot 2020 g.“, organizirana ot katedra „Administrativnopravni nauki“ i katedra „Nakazatelnopravni nauki“ na Yuridicheskia fakultet na Sofiyskia universitet „Sv. Kliment Ohridski“, provedena na 17 may 2021 g. S.: Universitetsko izdatelstvo „Sv. Kliment Ohridski“, 2021

Пушкарлова, И. Използване на наказателна репресия за превантивни и регулативни цели: проблеми при наказателноправната защита на административни режими и дублиране на състави на административни нарушения и престъпления. – 50 години Закон за административните нарушения и наказания – история, традиции, бъдеще. Сборник доклади. С.: УИ „Св. Климент Охридски“, 2020 // Pushkarova, I. Ispolzvane na nakazatelna represia za prevantivni i regulativni tseli: problemi pri nakazatelnopravnata zashtita na administrativni rezhimi i dublirane na sastavi na administrativni narushenia i prestaplenia. – 50 godini Zakon za administrativnite narushenia i nakazania – istoria, traditsii, badeshte. Sbornik dokladi. S.: UI „Sv. Kliment Ohridski“, 2020

Салкова, Е., Я. Ройчев, За правомощието на наказателния съд да наложи административно наказание. – 50 години Закон за административните нарушения и наказания – история, традиции, бъдеще. Сборник доклади. С.: УИ „Св. Климент Охридски“, 2020 // Salkova, E., Ya. Roychev, Za pravomoshtieto na nakazatelnia sad da nalozhi administrativno nakazanie. – 50 godini Zakon za administrativnite narushenia i nakazania – istoria, traditsii, badeshte. Sbornik dokladi. S.: UI „Sv. Kliment Ohridski“, 2020

Чинова, М., Д. Петрова. Издаване на наказателно постановление след прекратяване на наказателното производство от прокурора (преглед на съдебната практика). – В: Научни четения на тема „Санкциите в правото“. Сборник доклади. С.: УИ „Св. Климент Охридски“, 2019 // Chinova, M., D. Petrova. Izdavane na nakazatelno postanovlenie sled prekratyavane na nakazatelnoto proizvodstvo ot prokurora (pregled na sadebnata praktika). – V: Nauchni chetenia na tema „Sanktsiite v pravoto“. Sbornik dokladi. S.: UI „Sv. Kliment Ohridski“, 2019